

การใช้ความรุนแรงทางการเมือง (Political Violence)

สิทธิพันธ์ พุทธหุน*

Sittipan Buddhahun

sittipan@hotmail.com

Received: 25/12/62 Revised: 12/03/63 Accepted: 12/03/63

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวคิดว่าด้วยการใช้กำลังรุนแรงทางการเมืองของ Robert Paul Wolff ที่ได้ตั้งสมมุติฐานแรกเริ่มไว้ว่า ทั้งอำนาจรัฐ (Authority) และความเป็นอิสระ หรือความเป็นตัวของตัวเองของบุคคล ((Autonomy) ต่างก็เป็นสิ่งที่มีค่ายิ่ง แต่เนื่องมาจากเราไม่สามารถหาข้ออ้างที่จะมาสนับสนุนอำนาจรัฐ ที่มีเหตุผลเพียงพอ หรือเท่าเทียมกับสิ่งที่มาสนับสนุนความเป็นตัวของตัวเอง ซึ่ง Wolff อ้างว่าเป็นศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ดังนั้น ถ้าเกิดความขัดแย้งหรือเกิดการเผชิญกัน ในระหว่างทั้งสองสิ่งนี้ คนเราจึงควรเลือกเอาความเป็นตัวของตัวเองก่อน ตามทัศนะของ Wolff นั้น เขาเชื่อว่ารัฐไม่มีสิทธิใดๆ ที่จะออกคำสั่งมาบังคับให้ใครๆ ต้องเชื่อฟังปฏิบัติตาม และประชาชนก็ไม่มีพันธกรณีใดที่จะต้องเชื่อฟังรัฐด้วย นั่นคือ Wolff เชื่อมั่นว่า ประเด็นหลักและสำคัญยิ่งที่ทำให้คนเป็นคนอย่างแท้จริงคือ ความเป็นตัวของตัวเอง หรือ ความเป็นอิสระ นั่นเอง คนจึงมีหน้าที่ที่จะกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง และต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของเขาด้วย คำว่า ความเป็นอิสระ (Autonomy) ในที่นี้ ตรงกันข้ามกับคำว่า การเชื่อฟังปฏิบัติตาม (Obedience) ซึ่งหมายถึงการอยู่ใต้เจตนากรรมของผู้อื่นโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล Wolff ให้นิยามการใช้กำลังรุนแรงว่าเป็นการใช้กำลังโดยปราศจากสิทธิอำนาจหรืออำนาจอันชอบธรรมเพื่อที่จะสร้างผลกระทบต่อข้อวินิจฉัยและเป็นการกระทำที่ตรงข้ามกับเจตนากรรม หรือความต้องการของบุคคลอื่น

*รองศาสตราจารย์ นักวิชาการอิสระ

ดังนั้น จึงไม่มีรัฐใดที่มีอำนาจอันชอบธรรมในการใช้กำลังรุนแรง หรือข่มขู่ให้ประชาชนต้องเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่ง

คำสำคัญ: การใช้กำลังรุนแรง, อำนาจอรัฐ, ความเป็นตัวของตัวเอง

Abstract

The purpose of this article is to present the idea of political violence of Robert Paul Wolff, who initially hypothesized that both state power and autonomy are of great value. But because he was unable to find an excuse to support the rational authority, or equal to those that support autonomy, Wolf claims to be human dignity, so if there is a conflict or a confrontation between them, we should choose autonomy. According to Wolff's view, he believes that the state does not have any rights to issue orders to force anyone to obey. And the people have no obligation to obey the state, as well. Wolf is convinced that the main and very important issue concerning human dignity is autonomy. Men own their responsibilities to determine their own destiny. Also they are responsible for their consequences. Obedience, in contrast to autonomy, means being under the will of others without reason. Wolf defines violence as the exercise of power without legitimate power or authority in order to affect the decision which is the opposite of intention or the needs of others. Therefore, no state has a legitimate power to use violence or intimidate the public to obey the orders.

Keywords: violence, state power, autonomy

ความนำ

สังคมไทยยังคงเป็นสังคมของคนส่วนใหญ่ที่ยังใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย อาศัยอยู่ในชนบท มีลักษณะของวิถีชีวิตแบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันอยู่ กล่าวได้ว่า สังคมไทยในอดีตมีลักษณะเป็นสังคมจิตนิยม คือ คนในสังคมจะอยู่ร่วมกันแบบพี่น้องหรือเครือญาติมีการช่วยเหลือเกื้อกูล พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ประกอบอาชีพพึ่งพิงธรรมชาติประพฤติกปฏิบัติตามหลักธรรมทางศาสนา ขนบธรรมเนียม จารีต ประเพณีและวัฒนธรรมสังคมไทยในอดีตจึงมีลักษณะเป็นสังคมอยู่เย็นเป็นสุข แต่เมื่อกระแสโลกาภิวัตน์เริ่มเข้ามามีอิทธิพลวิถีความเป็นอยู่ของคนไทยย่อมได้รับผลกระทบ การใช้ชีวิตของคนก็แปรเปลี่ยนไป อิทธิพลของความเป็นเมือง (Urbanization) ความเจริญทางวัตถุ ผู้คนพยายามแสวงหาความสะดวกสบายเพิ่มขึ้น การแก่งแย่งแข่งขันเพื่อให้มาซึ่งโภคทรัพย์จะเพิ่มความเข้มข้นมากขึ้น ส่งผลให้ความเรียบง่ายและความเอื้ออาทรที่คนมีต่อกันถูกกัดกร่อนทำลายลง ลิชิต ธีระเวคิน (2523) อ้างว่ากระแสโลกาภิวัตน์จะส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงในด้านอื่นๆ ของสังคมตามมา เช่น การขยายตัวของการศึกษา ของชุมชนเมือง ของการสื่อสาร ของสื่อมวลชน ที่สำคัญคือ การเกิดองค์กรจัดตั้งที่เป็นสหภาพ การขยายตัวของกรมคมนาคม และการขนส่ง การรับข่าวสารข้อมูล และการได้รับความรู้โดยอาศัยวิทยาการใหม่ๆ จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญยิ่งทั้งในทางเศรษฐกิจและทางสังคม สภาวะการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ Samuel Huntington กล่าวว่าไว้ว่าเป็นสภาพของ social mobilization ซึ่งเมื่อเกิดขึ้นก็จะส่งผลกระทบอย่างแรงต่อสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อสมาชิกของสังคมนั้นๆ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวในด้านต่างๆ จะนำไปสู่ความตื่นตัวทางการเมือง โดยจะมีการเรียกร้องให้มีสิทธิในการมีส่วนร่วมทางการเมือง มีสิทธิที่จะได้ประโยชน์จากทรัพยากรของประเทศชาติที่ยุติธรรมมากยิ่งขึ้น รัฐจำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถปรับตัวด้วยการเพิ่มสมรรถนะให้กับสถาบันทางการเมืองที่มีอยู่ได้มักจะไม่สามารถต้าน

กระแสของการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนจำนวนมากได้ ความวุ่นวายทางการเมืองและการใช้ความรุนแรงทางการเมืองก็จะเป็นผลตามมา

สาระของการใช้กำลังรุนแรงทางการเมือง

ปัญหาเรื่องของความชอบธรรมทางการเมืองนั้นเป็นเรื่องที่ถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์ กันมาทุกยุคทุกสมัย นักปราชญ์สำนักต่างๆ ก็พยายามแสวงหาปัจจัยชี้วัดที่สามารถจะบ่งบอกได้ ว่าคำสั่งใดหรือพฤติกรรมใดมีความชอบธรรม หรือไม่ชอบธรรม ซึ่งการมองปัญหาของแต่ละคนก็แตกต่างกันไป การใช้ความรุนแรงอาจถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องชอบธรรมในกรณีที่ถูกกระทำเป็นตำรวจ แต่ถ้าเป็นการกระทำของชาวสลัม ก็จะถูกตราว่าเป็นพฤติกรรมที่ก่อความรุนแรง เป็นต้น

Robert Paul Wolff (1970, pp.242-258) ได้ให้ข้อสังเกตในเรื่องของการใช้กำลังรุนแรงไว้ เป็น 3 ประการใหญ่ๆ คือ

1. แนวความคิดเรื่องการใช้กำลังรุนแรงนี้สับสนกันมาตั้งแต่อดีตกาล เนื่องจากเป็นแนวคิด ที่ต้องไปขึ้นอยู่กับความคิดพื้นฐานเรื่องอำนาจอันชอบธรรม ซึ่งแนวความคิดเรื่องอำนาจอันชอบธรรมก็ยังไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเท่าไรนัก
2. ข้อสงสัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็ค่อนข้างสับสน และยังไม่มีความชัดเจนที่มีลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันปรากฏ เช่นข้อสงสัยที่ว่า เมื่อไรการใช้กำลังรุนแรงจึงจะเป็นที่ยอมรับกันในทางการเมือง หรือ ขบวนการนักศึกษาได้ดำเนินไปโดยสันติวิธี ไม่ใช่ใช้กำลังรุนแรงหรือไม่ เป็นต้น
3. ข้อโต้แย้งในเรื่องการใช้และไม่ใช้กำลังรุนแรงในเมืองอเมริกันปัจจุบัน นั้น เป็นเรื่องของการหยังเชิงทางอุดมการณ์ เพื่อที่จะยุติการเปลี่ยนแปลง และยุติการสร้างความชอบธรรมให้กับการใช้อำนาจ และอภิสิทธิ์กับคนบางกลุ่มที่เป็นอยู่ หรือไม่ก็

เพื่อเร่งรัดให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและสร้างความชอบธรรมให้กับการแจกแจงอำนาจและ
อภิสิทธิ์ใหม่ทั้งหมด

ในประเด็นแรก Wolff อ้างว่าแนวความคิดพื้นฐานของปรัชญาการเมืองก็คือ
แนวความคิด เรื่อง “อำนาจ” (Power) และ “สิทธิอำนาจ” (Authority) อำนาจนั้น
โดยปกติ หมายถึง ความสามารถในการสร้าง ตลอดจนการบังคับใช้ มติหรือข้อวินิจฉัย
ต่างๆ อำนาจทางการเมืองจึงหมายถึงความสามารถในการสร้างและบังคับใช้มติต่างๆ ใน
เรื่องที่สำคัญของสังคมนั่นเอง

ดังนั้นความสามารถของบุคคลในการที่จะเพิ่มรายได้ให้กับตนเองจึงเป็นเรื่อง
ของ “อำนาจ” ของบุคคลนั้นๆ ที่จะกระทำได้ แต่ถ้าเป็นความสามารถในการสร้าง
ตลอดจนบังคับใช้ ระบบการเก็บภาษีแบบใหม่ ซึ่งเป็นมติของรัฐบาล ก็ถือได้ว่าเป็น
อำนาจทางการเมือง

และที่สำคัญ คือ อำนาจทางการเมืองนี้หาได้จำกัดเฉพาะกิจกรรมของรัฐบาล
เท่านั้น แต่ กิจกรรมขององค์กรเอกชนใหญ่ๆ ก็อาจถือได้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของอำนาจ
ทางการเมืองด้วยก็ได้

Wolff (อ้างถึงใน สิทธิพันธ์ พุทธหุน, 2524, หน้า 61-62) อ้างว่า สิทธิอำนาจ
จะตรงกันข้ามกับอำนาจ คือไม่ได้เป็นเรื่องของความสามารถ แต่เป็นเรื่องของสิทธิ
สิทธิอำนาจ จึงเป็นเรื่องของสิทธิที่จะบังคับบัญชา และเป็นสิทธิที่จะได้รับการเชื่อฟัง
ปฏิบัติตามด้วย การอ้างเอาว่าตนมีสิทธิอำนาจนั้นเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง และมีการอ้าง
กันในหลายกรณี การอ้างนี้ได้รับการยอมรับจากคนในกลุ่มนั้นๆ เช่น บิดามารดาอ้างใน
สิทธิที่จะได้รับการเชื่อฟังปฏิบัติตามจากลูกๆ รัฐบาลอ้างในสิทธิที่จะได้รับการเชื่อฟัง
ปฏิบัติตามจากประชาชน เป็นต้น

การอ้างในสิทธิของสิทธิอำนาจจะต้องแตกต่างอย่างชัดเจนจากทั้งการข่มขู่หรือการหลอกล่อและการให้คำชี้แนะใดๆ เมื่อใดที่รัฐบาลออกคำสั่ง ปกติแล้วมักจะมีการขู่ว่าจะทำโทษ ถ้าไม่เชื่อฟังปฏิบัติตามด้วย และในบางโอกาสก็อาจจะมีการให้รางวัลแก่ผู้ปฏิบัติตาม แต่อย่างไรก็ตาม คำสั่งดังกล่าวไม่ได้เป็นการข่มขู่ หรือเป็นการให้รางวัลในตัวของมันเองแต่อย่างใด ลักษณะที่ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างรัฐกับกองกำลังหรือกลุ่มของเอกชนก็คือลักษณะที่ชี้ชัดถึงสิทธิที่จะได้รับการเชื่อฟังปฏิบัติตามนั่นเอง ในกรณีเดียวกัน คำสั่งที่มาจากสิทธิอำนาจทำได้เป็นเพียงการแนะนำไม่ ผู้ที่มีสิทธิอำนาจอาจกล่าวว่า “จงทำสิ่งนี้” แต่ไม่ใช่กล่าวว่า “อนุญาตให้ผมแนะนำสิ่งนี้ไว้ให้ท่านได้พิจารณาเพื่อดำเนินการต่อไป”

อย่างไรก็ตาม หากว่าการอ้างสิทธิของสิทธิอำนาจทุกกรณีจะได้รับการยอมรับว่าชอบธรรมเสมอไปไม่ โดยปกติแล้ว บุคคลจะยอมรับในการอ้างสิทธิของสิทธิอำนาจที่บุคคลอื่นหรือกลุ่มบุคคลอื่นมีต่อตน ดังนั้น เราจะต้องแยกความหมายของคำในแง่การพรรณนากับในแง่ปฏิบัติออกจากกัน ในที่นี้จะใช้คำว่า “สิทธิอำนาจในเชิงพฤตินัย” หมายถึง ความสามารถที่จะทำให้การอ้างสิทธิในสิทธิอำนาจของบุคคลใดๆ เป็นที่ยอมรับจากคนที่อยู่ในกลุ่มนั้นๆ และ “สิทธิอำนาจเชิงนิตินัย” หมายถึง สิทธิในการบังคับบัญชาและสิทธิที่จะได้รับการเชื่อฟังและปฏิบัติตาม ความจริงแล้วแนวความคิดเรื่องสิทธิอำนาจเชิงนิตินัยถือเป็นแนวความคิดหลัก ส่วนเรื่องสิทธิอำนาจเชิงพฤตินัยถือเป็นแนวความคิดรองๆ เท่านั้น

ดังนั้น จึงเป็นที่เข้าใจว่า สิทธิอำนาจเชิงพฤตินัยเป็นรูปแบบหนึ่งของอำนาจ เพราะถือได้ว่ามันเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เป็นเจ้าของสามารถบังคับใช้มติหรือผลจากการตัดสินใจใดๆ ได้ Max Weber (อ้างถึงใน Kritdikorn Wongsawangpanich, 2519) ชี้ให้เห็นว่าสิทธิอำนาจเชิงพฤตินัยนั้นเป็นปัจจัยหลักที่รัฐจำเป็นต้องพึ่งพาในการดำเนินการตามมติของรัฐ การข่มขู่และการใช้อิทธิพลนั้นมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการ

บังคับใช้มติหรือผลจากการตัดสินใจทางการเมือง รัฐซึ่งจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยการข่มขู่และการใช้อิทธิพลแต่อย่างใดในการดำเนินกิจการทั้งปวงนั้นไม่เข้าก็หมดประสิทธิภาพ นั่นคือ อำนาจทางการเมืองลดลง ในรัฐสมัยใหม่นั้น พฤติกรรมของบุคคลมากมายในสังคมที่มีการประสานร่วมมือกันในระดับสูงช่วยให้โครงการของรัฐสามารถดำเนินการไปได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ตำนานเรื่องของความชอบธรรมจึงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพชนิดเดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้รัฐได้มาซึ่งความร่วมมือเช่นว่านั้นได้

พลัง (Force) หมายถึง ความสามารถที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ขึ้นโดยการใช้กำลังผลักดัน เช่น การถอนต้นไม้ ตอกตะปู ฯลฯ พลังนี้เองที่เป็นเครื่องมือนำไปสู่อำนาจ แต่ก็ไม่สามารถประกันได้ว่าจะได้มาซึ่งอำนาจหรือไม่ เห็นได้ชัดว่าไม่ว่าจะเป็นการเมืองภายใน หรือการเมืองระหว่างประเทศ การครอบครองโดยมีเอกสิทธิ์ในการใช้พลังก็หาได้เป็นสิ่งที่จะประกันว่าบุคคล หรือประเทศนั้นๆ จะได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองไม่

Wolff อ้างว่าการใช้อำนาจเพื่อบังคับใช้กฎหมาย หรือระเบียบทางสังคม อาจแบ่งออกได้เป็น 3 วิธีการดังนี้

ประการแรก ใช้พลัง หมายถึงความสามารถในการจัดรูปแบบเสียใหม่ ซึ่งอาจเป็นแบบที่คนอื่นชอบหรือไม่ ก็ได้ ในสังคมสมัยใหม่นั้น เงิน ถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญ เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน และเป็นสัญลักษณ์ของพลังดังกล่าว

ประการที่สอง ใช้อำนาจเชิงพฤติกรรม หมายถึงความสามารถในการให้ใ้มาซึ่งการเชื่อฟัง ปฏิบัติตาม สิทธิอำนาจเชิงพฤติกรรมนี้มักจะมีมากในพวกที่มีพลังมาก เพราะมนุษย์มีแนวโน้มที่จะเหมาเอาว่าผู้ที่สามารถบังคับให้ผู้อื่นยอมหมอบศิโรราบได้ ก็สมควรที่จะได้รับการเชื่อฟังปฏิบัติตาม แต่อำนาจเชิงพฤติกรรมไม่ได้หมายความว่าเฉพาะการมีพลังเหนือผู้อื่นอย่างเดียว เพราะโดยนิยามมนุษย์นั้น จะเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่ง ทั้งที่รู้ว่าคำสั่งนั้นไม่อาจบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพได้

ประการที่สาม ใช้ความคิดเห็นของสังคม หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นการใช้พลังในรูปของสัญลักษณ์ นักวิ่ง เมื่อวิ่งเข้าสู่เส้นชัยเป็นที่หนึ่ง เขาจะได้รับรางวัล ได้เหรียญทอง หรืออาจได้รับการแสดงออกซึ่งการยกย่องจากผู้ที่เฝ้าชม เช่นอาจอยู่ในรูปของการปรบมือให้ การร้องเชียร์ ก็ถือเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้พลัง แต่มันก็มีคุณค่าต่อนักวิ่งในรูปของสัญลักษณ์ ซึ่งนักวิ่งเองถือว่าการแสดงออกดังกล่าวเป็นเสมือนการที่ฝูงชนให้การยอมรับเขา นั่นคือ มนุษย์ ในฐานะที่เป็นสัตว์สังคมนั้น ไม่ได้มีความหมายเพียงแต่ว่าเขาจะอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน หรือจับกลุ่มกันดำเนินการทางธุรกิจเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันเท่านั้น ที่สำคัญมนุษย์ยังให้คุณค่าและความสำคัญกับการปะทะสังสรรค์ในเชิงสัญลักษณ์กับบุคคลอื่นๆ และยังได้รับอิทธิพลจากคนเหล่านั้น และจากการใช้พลังและการอ้างในอำนาจของคนเหล่านั้นด้วย

ส่วนคำว่า การใช้กำลังรุนแรง นั่นก็คือ การใช้พลังโดยปราศจากสิทธิอำนาจอันชอบธรรมเพื่อที่จะสร้างผลประทบต่อข้อวินิจฉัย และเป็นการกระทำที่ตรงข้ามกับเจตนารมณ์ หรือความต้องการของบุคคลอื่น ดังนั้น ฆาตกรรม จึงถือได้ว่าเป็นการใช้ความรุนแรง แต่ การประหารชีวิต โดยคำสั่งของศาล ไม่ถือได้ว่าเป็นการใช้ความรุนแรง ดังนั้น ในการที่เราจะตีความคำว่ากำลังรุนแรงจึงมีลักษณะทั้งในเชิงปทัสสถานและในเชิงการพรรณนา กล่าวคือ จะเกี่ยวข้องกับสิทธิอำนาจเชิงนิติบัญญัติและเชิงพฤตินัย บางครั้ง เรามักจะกล่าวกันบ่อยว่าพฤติกรรมของตำรวจที่กระทำต่อกรรมกรหรือพวกสลัมที่บุกรุกที่ดินสาธารณะว่าเป็นการกระทำที่รุนแรง แม้ว่าจะเป็นการปฏิบัติตามกฎหมายก็ตาม

การที่เราจำกัดตัวเราเองอยู่กับคำอธิบายที่ว่ากำลังรุนแรงเป็นการใช้กำลังขัดขวางหรือทำร้ายร่างกาย ทำลายทรัพย์สิน นับว่าเป็นการมองที่ผิดพลาดมาก ถ้ามองว่าการที่เราไปตีศีรษะชาวบ้านแล้วฉกเงินไปหนึ่งแสนบาทเป็นการใช้กำลังรุนแรง และมองว่าการที่เราไปล้วงกระเป๋าโดยที่เขาไม่รู้ตัวแล้วได้เงินไปในจำนวนที่เท่ากัน ไม่ถือได้ว่าเป็นการใช้กำลังรุนแรงย่อมไม่ได้ แม้ว่าเราจะมองกันว่าการทำร้ายหรือการ

ประทุษร้ายต่อร่างกายเป็นการกระทำที่สร้างความเจ็บปวดมากกว่าทรัพย์สินก็ตาม และความแตกต่างในเรื่องดังกล่าวเป็นความแตกต่างในเรื่องของการให้ความสำคัญเท่านั้นเอง

ส่วนในเรื่องของการใช้กำลังรุนแรงทางการเมืองจะขึ้นอยู่กับแนวคิดเรื่องสิทธิอำนาจอันชอบธรรมหรือในแง่ดินนัย ถ้าปราศจากอำนาจทางการเมืองที่ชอบธรรมแล้วเราก็ไม่อาจที่จะบอกได้ว่าการใช้กำลังแบบใดเป็นไปด้วยความชอบธรรมหรือไม่

ตามทัศนะของ Wolff นั้น เขาเชื่อว่ารัฐไม่มีสิทธิใดๆ ที่จะออกคำสั่งมาบังคับให้ใครๆ ต้องเชื่อฟังปฏิบัติตาม และประชาชนก็ไม่มีพันธกรณีใดที่จะต้องเชื่อฟังรัฐด้วย นั่นคือ Wolff เชื่อมั่นว่าประเด็นหลักและสำคัญยิ่งที่ทำให้คนเป็นคนอย่างแท้จริงคือ ความเป็นตัวของตัวเอง หรือความเป็นอิสระ นั่นเอง คนจึงมีหน้าที่ที่จะกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง และต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของเขาด้วย คำว่า ความเป็นอิสระ (Autonomy) ในที่นี้ ตรงกันข้ามกับคำว่า การเชื่อฟังปฏิบัติตาม (Obedience) ซึ่งหมายถึงการอยู่ใต้เจตนาธรรมณ์ของผู้อื่นโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล

ทฤษฎีการเมืองได้ให้แนวทางในการโต้แย้งที่สำคัญประการหนึ่ง โดยใช้ให้เห็นว่าความเป็นอิสระนั้น สามารถอยู่พร้อมกันได้กับการยอมตนอยู่ใต้อำนาจรัฐ ทั้งนี้ นักทฤษฎีการเมืองจะอ้างว่าในระบอบประชาธิปไตยนั้น ราษฎรจะเป็นทั้งผู้กำหนดกฎหมายและเป็นผู้ปฏิบัติตามกฎหมายในขณะเดียวกัน ในเมื่อราษฎรมีส่วนร่วมในการบัญญัติกฎหมายเขาก็ยอมที่จะอยู่ภายใต้เจตนาธรรมณ์ของเขาเองในการที่จะเชื่อฟังกฎหมายที่เขาบัญญัติขึ้น ดังนั้น จึงยอมที่จะเป็นอิสระ

ถ้าข้ออ้างนี้เป็นจริงแล้ว เราก็อาจได้ ตัวชี้วัดที่เห็นได้ชัดในการวัดความแตกต่างระหว่างการดำเนินการทางการเมืองที่ใช้กำลังรุนแรงและที่ไม่ใช้กำลังรุนแรง การใช้กำลังรุนแรง ก็จะเป็นการใช้กำลังที่ระบุห้ามไว้ในกฎหมาย หรือโดยคำสั่งของฝ่ายบริหารของรัฐประชาธิปไตย การดำเนินการในลักษณะดังกล่าวจะต้องชอบธรรมได้

ก็โดยการชี้ให้เห็นว่ารัฐขาดความชอบธรรมในการใช้อำนาจเท่านั้น ซึ่งก็เท่ากับประกาศให้รู้กันโดยทั่วว่า การใช้อำนาจออกคำสั่งบังคับบัญชาของรัฐไม่ได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของประชาชนอีกต่อไป

แต่ข้ออ้างของระบอบประชาธิปไตยนี้หาได้เป็นจริงไม่ ด้วยเหตุผลน่านใจ เราจะพบว่า ทั้งหลักเสียงข้างมาก และวิธีการในการให้ได้มาซึ่งมติใดๆ ยกเว้นโดยเสียงเอกฉันท์แล้ว หาได้มีผลช่วยทำให้คนสามารถมีความเป็นอิสระได้ไม่ ในระบอบประชาธิปไตยนั้น การเคารพเชื่อฟังถือว่เป็นการยอมตนอยู่ใต้อาณัติของคนอื่น ผู้ที่เป็นอิสระคือพวกอนาธิปไตย (Anarchist) เราไม่มีมาตรฐานทางการเมืองใดที่แท้จริงที่สามารถสร้างความชอบธรรมให้กับการใช้กำลังรุนแรง กฎหมายในตัวของมันเองนั้นหาใช้สิ่งที่ชอบธรรมไม่ สำหรับสำนักประโยชน์นิยมอาจอ้างว่าการอยู่ภายใต้อาณัติของรัฐ และกฎหมายต่างๆ ที่ไม่รู้ว่าชอบธรรมหรือไม่ แต่ถ้ารัฐและกฎหมายส่งผลให้ สมาชิกได้รับผลประโยชน์ บ้านเมืองมีความสงบเรียบร้อย มีระเบียบวินัย พฤติกรรมของคนในสังคมเป็นไปในแนวทางที่ปรารถนาแล้ว คนก็ควรจะทำ Wolff อ้างว่าถ้าคนปฏิบัติตามนั้นจริงๆ ก็นับว่าเป็นสิ่งที่ผิดพลาดอย่างมหันต์ คนสมัยนี้ไม่ควรจะเชื่อความศักดิ์สิทธิ์ของอำนาจรัฐอีกต่อไปแล้ว ทั้งทฤษฎีประชาธิปไตยในส่วนที่กล่าวอ้างถึงอำนาจอันชอบธรรมของรัฐก็ไม่มีใครเชื่อถืออีกต่อไปแล้ว

ในกรณีของคำถามที่ว่า เมื่อไรที่คนเราสามารถใช้ความรุนแรงในการดำเนินการทางการเมืองได้นั้น ถ้าความรุนแรงดังกล่าว เราไปตีความว่าเป็นการใช้กำลังโดยไม่ชอบธรรมแล้ว คำตอบก็คือ ไม่มีทางที่คนเราจะใช้ความรุนแรงได้เลย แต่ถ้าการใช้กำลังนี้เป็นการที่ยอมรับกัน ก็จะเป็นการดำเนินการที่ไม่เรียกว่าการใช้ความรุนแรง เพราะโดยความหมายแล้ว การใช้ความรุนแรงนั้นไม่เป็นการที่ยอมรับกันในสังคม

“การใช้ความรุนแรง” ถ้าเราตีความอย่างรัดกุมว่าเป็น “การใช้กำลังที่ปราศจากความชอบธรรมหรือเป็นไปโดยปราศจากสิทธิอำนาจ” แล้ว การดำเนินการทางการเมืองทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการโดยเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐก็ตาม จะถือ

ว่าเป็นการใช้กำลังรุนแรงทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะเราจะไม่มีสิ่งที่ยืนยันว่าสิทธิอำนาจอันชอบธรรมเลย แต่ถ้าเราตีความคำว่า การใช้กำลังรุนแรงว่าเป็น “การเข้าขัดขวางหรือทำร้ายต่อร่างกายหรือวัตถุสิ่งของ” แล้ว คนจะใช้ความรุนแรงได้ก็ต่อเมื่อวิธีการอื่นๆ ที่เป็นไปโดยสันติไม่ได้ผล

ดังนั้น เราจะพบว่าเรามีคำตอบอยู่ถึงสองถึงสามคำตอบ ขึ้นอยู่กับการตีความของคำว่า การใช้กำลังรุนแรง แต่ถ้าเราไปมองว่าแนวความคิดเรื่องการใช้ความรุนแรงนี้ ขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างอำนาจทางการเมืองที่ชอบธรรมกับที่ไม่ชอบธรรมโดยปราศจากฐานรองรับแล้ว คำถามในเรื่องความเหมาะสมในการใช้กำลังรุนแรงก็จะหมดไป นั่นคือ ปลอ่ยให้เป็นเรื่องของความศักดิ์สิทธิ์ไป กล่าวคือ ถ้าตำรวจตีประชาชน ถือว่าเป็นเรื่องของการใช้อำนาจจนเกินขอบเขต แต่ถ้าประชาชนตีตำรวจก็กลับถือว่าเป็นเรื่องของการใช้ความรุนแรง หรืออาจกล่าวได้ว่า ตำรวจซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาลที่ชอบธรรมมีสิทธิที่จะใช้กำลัง แต่จะต้องไม่ “เกินไป” ในขณะที่ประชาชนไม่มีสิทธิประการใดเลยในการใช้กำลังแม้แต่น้อยนิด แต่ในเมื่อไม่มีรัฐบาลใดเป็นรัฐบาลที่ชอบธรรม ดังนั้น สิทธิพิเศษที่ติดตัวตำรวจ ทหารหรือหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายใดๆ จึงไม่มี ฉะนั้นความแตกต่างระหว่างการใช้ความรุนแรงกับการใช้กำลังโดยชอบธรรมจึงไม่อาจมีได้ เช่นกัน

นอกจากนี้ Wolff ยังไม่เชื่อในหลักการแห่งสันติวิธี (Doctrine of Nonviolence) และไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องหาความชอบธรรมให้กับสิ่งที่เรียกว่า “การละเมิดกฎหมายบ้านเมือง” การยอมรับและยึดมั่นในสันติวิธีอาจตีความได้เป็น 2 ประการ ขึ้นอยู่กับการตีความของคำว่า “การใช้กำลังรุนแรง” ถ้าเราตีความคำว่า การใช้กำลังรุนแรงไปว่าเป็นการใช้อำนาจเพื่อการเมือง ซึ่งเป็นการอธิบายการดำเนินการของรัฐบาลที่ชอบธรรมแล้ว หลักการแห่งสันติวิธีก็จะขึ้นอยู่กับข้อสมมติฐานที่ว่าเรามีหรือควรจะมีรัฐบาลที่ชอบธรรมด้วย แต่ Wolff ไม่เชื่อว่ารัฐบาลที่มีความชอบธรรมมีอยู่ในโลกนี้ ประการที่สอง ถ้าเราตีความการใช้กำลังรุนแรงเป็นการใช้กำลังเข้าขัดขวางหรือ

ทำร้ายร่างกายของคุณแล้ว หลักการแห่งสันติวิธีก็จะเป็นเพียงเรื่องของความรู้สึก ลำบากใจส่วนตัว ซึ่งปราศจากความมีเหตุมีผล การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งไปนั่งที่โต๊ะในร้านอาหารตั้งแต่เช้าจรดเย็น แล้วสั่งน้ำแข็งเปลา่มาทานแค่แก้วเดียวก็จะส่งผลให้เจ้าของร้านขาดรายได้จากที่ควรจะได้ไป ซึ่งเท่ากับว่าบุคคลนั้นได้ฉกเงินที่ควรเป็นรายได้จากกระเป๋าของเจ้าของร้านไปอย่างนิ่มนวล ซึ่งมีผลเท่ากันกับการปล้นหรือฉกเงินจำนวนนั้นไป และถ้าบุคคลดังกล่าวได้ไปนั่งที่โต๊ะตัวเดิมและสั่งน้ำแข็งเปลา่มาทานเป็นประจำทุกวัน นั่งอยู่ตั้งแต่จนเย็น จนกระทั่งเจ้าของร้านอาหารเป็นหนี้เป็นสิน จนต้องขายกิจการไป เท่ากับว่าบุคคลนั้นได้ทำร้ายเจ้าของร้านอาหารอย่างรุนแรงเสียยิ่งกว่าไปดักตีศีรษะแกละเสียอีก

สันติวิธีในรูปแบบอื่นๆ เช่นการนั่งประท้วงโดยสงบ การต่อต้านต่างๆ ของประชาชนนั้น ก็ยังเป็นที่ยังสงสัยอยู่ในปัจจุบันว่าเป็นวิธีที่ถูกต้อง สมควรหรือไม่ หรืออาจพูดได้ว่าการยึดมั่นในหลักการแห่งสันติวิธีมักจะเป็นการแสดงออกในลักษณะของความไม่เป็นมิตรต่อกันอย่างรุนแรง

ส่วนหลักการของอารยะขัดขืน (Civil Disobedience) นั้น เกิดขึ้นเนื่องจากความขัดแย้งในระหว่างอำนาจรัฐกับความสำนึกในความถูกต้องของคุณบุคคล นั่นคือ บุคคลจะอ้างสิทธิในการที่จะละเมิดหรือไม่เชื่อฟังปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐซึ่งพวกเขาเชื่อว่าเป็นกฎหมายที่ไร้ศีลธรรมและพร้อมที่จะยอมรับโทษทัณฑ์ด้วย พวกนี้ก็คือพวกที่เต็มใจที่จะเข้าคุกเข้าตะรางเพราะความเชื่อมั่นแห่งตน นั่นเอง สำหรับพวกนี้ ความรู้สึกชั่วดีจึงเป็นตัวกำหนดว่ากฎหมายใดสมควรได้รับการเชื่อฟังปฏิบัติตามหรือไม่ ถ้าเขาเชื่อจากความรู้สึกที่ว่ากฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่ดี เขาก็จะปฏิบัติตาม แต่เขาเชื่อว่าเป็นกฎหมายที่ผิด ไร้ศีลธรรม เขาก็จะไม่ปฏิบัติตามและพร้อมที่จะรับการลงโทษ การที่พวกนี้เต็มใจและพร้อมที่จะรับการลงโทษในการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย แต่เขาเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องนั้น Wolff ได้ชี้ให้เห็นว่า เป็นเพราะความรู้สึกชั่วดีนั้นเป็นเสียงสะท้อนของสังคมที่อยู่

ภายในตัวบุคคล พวกที่จัดได้ว่าเป็นผู้ที่มีความรู้สึกชั่วตีสสูง คือพวกที่สามารถนำเอาเสียงสะท้อนของสังคมมาเป็นของตัวเองได้มากที่สุด นั่นคือ พวกนี้จะเชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมอย่างเคร่งครัด ไม่ว่าจะมีการตรวจสอบปรากฏกายอยู่ต่อหน้าหรือไม่

เชื่อหรือไม่ว่า พวกนี้เองที่มีแนวโน้มว่าจะต่อต้านรัฐบาลมากที่สุด ถ้ารัฐบาลกระทำการใดที่ขัดต่ออุดมการณ์หรือหลักการที่พวกเขายึดมั่นและถือว่าสำคัญยิ่งกว่า แต่เมื่อสังคมละเมิดหลักการนี้เข้า พวกนี้ก็จะเกิดความขัดแย้งในตัวเองอย่างมาก กล่าวคือ พวกเขายึดมั่นในหลักการที่สังคมพร่ำสอนไว้อย่างเคร่งครัด ซึ่งเขาเชื่อต่อมาว่าเป็นหลักการที่ถูกต้อง เมื่อสังคม ซึ่งเขาถือว่าเป็นครูของเขาไปละเมิดหลักการเสียเอง โดยการออกกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ออกมาบังคับใช้ พวกเขาจึงจำเป็นต้องต่อต้านกฎเกณฑ์ใหม่ๆ เหล่านั้น

ความขัดแย้งนี้จะไม่ปรากฏกับพวกที่มีระดับของความรู้สึกชั่วตีสต่ำ พวกนี้จะปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเดียว สังคมจะยกเลิกหลักการใด หรือออกกฎหมายใดมาบังคับใช้ก็จะไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาใดๆ กับพวกเขาทั้งสิ้น กรณีที่บุคคลเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างหลักการที่ตนเองเชื่อ กับอำนาจของสังคมที่ตนเห็นว่าปราศจากความชอบธรรมนั้น จะต้องได้รับการแก้ไขไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ในกรณีที่พันธุกรรมที่บุคคลมีต่อหลักการไม่แน่นแฟ้นนัก บุคคลอาจจะยอมรับในอำนาจของสังคม แม้ว่าจะเป็นการฝืนความรู้สึกบ้างก็ตาม แต่ถ้าพันธุกรรมที่บุคคลมีต่อสังคมไม่แน่นแฟ้นแล้ว เขาก็จะไม่ยอมรับสังคม และจะมีความรู้สึกแปลกแยก ตีตนออกห่าง หรือไม่ก็แยกตัวไปอาศัยอยู่ในสังคมอื่นไปเลย

แต่ถ้าพันธุกรรมที่บุคคลมีต่อทั้งหลักการและต่อสังคมอยู่ในระดับสูงแล้ว ทางเลือกสุดท้ายของบุคคลก็จะมีอยู่เพียงทางเดียว คือ การหลบหลีกความผิด ไม่ยอมรับต่อหลักการและต่อสังคม โดยการยอมรับโทษจากสังคมอันเนื่องมาจากการละเมิดกฎหมายนั้นๆ

อย่างไรก็ตาม Wolff ได้ให้ทัศนะว่าความแตกต่างที่แท้จริงระหว่างพฤติกรรมทางสังคมการเมืองในรูปของการใช้ความรุนแรงกับสันติวิธีนั้น หาได้วัดจากความชอบธรรมของการใช้อำนาจไม่ แต่จะขึ้นอยู่กับความแตกต่างหนึ่งในสองประการหลัก คือ

ประการแรก ความแตกต่างเชิงอัตวิสัย (Subjective Distinction) ระหว่างการใช้กำลังรุนแรงอันเป็นที่ยอมรับกันหรือเป็นไปตามปกติกับการใช้กำลังรุนแรงในลักษณะที่ไม่คาดฝัน หรือไม่เป็นปกติวิสัย

ประการที่สอง ความแตกต่างเชิงภววิสัย (Objective Distinction) ระหว่างผลประโยชน์ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดของบุคคลกับผลประโยชน์ในระดับรองๆ

ความแตกต่างประการแรก เราอาจพบได้ในกรณีที่ว่า ชายสองคนมีความขัดแย้งกัน ต่างคนต่างก็ต้องการที่ดินแปลงเดียวกัน ข้อขัดแย้งนี้อาจแก้ได้โดยการยกที่ดินให้กับฝ่ายที่ให้เงินมากกว่า และในกรณีนี้ ถ้ามีการส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจไปตรวจตราคอยระงับเหตุที่อาจเกิดขึ้นจากชายสองคนนี้ การใช้กำลังนี้ถือว่าเป็นไปโดยปกติวิสัยและเป็นไปตามระเบียบ

ในทางตรงข้าม ถ้าชายสองคนนี้ทะเลาะ ถึงกับลงมือลงไม้ทุบตีกัน ก็ถือเป็นการใช้กำลังรุนแรงและไม่มีความเป็นระเบียบ แล้วความแตกต่างระหว่างการทำเงินซื้อที่ดินซึ่งถือว่าเป็นพลังชนิดหนึ่ง กับการใช้หมัดต่อยตีกันอยู่ที่ไหน ถ้าเราไม่นำกฎหมายบ้านเมืองมาพิจารณา เราจะพบว่าอยู่ที่ความคุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคยกับวิธีการในการแก้ไขข้อขัดแย้ง นั่นเอง

พวกที่ไม่คุ้นชินกับลัทธิทุนนิยมอาจมองว่าการจะนำบุตรเข้ารับการรักษาเยียวยาได้ก็ต้องมีเงินให้หมอ ให้โรงพยาบาลจำนวนไม่น้อยนั่นเป็นเรื่องของความป่าเถื่อนอยู่ดีธรรมและรุนแรงไป แล้วการที่รัฐบาลเอาทรัพย์สินจำนวนหนึ่งของเราไปในรูปของภาษีเพื่อเช่นฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ถือว่าต้อความรุนแรงกว่าการที่โจรเอาปืนไปจี้เพื่อปล้นทรัพย์เรากระนั้นหรือ เหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าเราอาจจะคุ้นเคยกับอย่างหนึ่ง และไม่

คุ้นเคยอีกอย่างหนึ่ง นั่นเอง ความแตกต่างเชิงทวิสัยระหว่างผลประโยชน์หลักกับผลประโยชน์ในระดัปรองก็มีส่วนในการกำหนดความหมายของคำว่า การใช้กำลังรุนแรง ในทางการเมืองเหมือนกัน ในขณะที่ผลประโยชน์รองอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการสูญเสีย เราอาจมองว่าการใช้กำลังรุนแรงระดับกลางๆ น่าจะเหมาะสม แต่ถ้าถึงขั้นรุนแรงกว่านี้ เราอาจมองว่าเป็นการใช้กำลังรุนแรงเกินไป ดังนั้นคำว่าความรุนแรงในทัศนะของเราอาจจะไม่ใช้ความรุนแรงในทัศนะของผู้อื่นก็ได้ ดังนั้น เราจึงอาจกล่าวได้ว่าแนวความคิดเรื่องของการใช้กำลังรุนแรงจึงเป็นเสมือนเครื่องมือในการอธิบายการใช้ความรุนแรงทางการเมือง ซึ่งบุคคลมองว่าเป็นผลเสียต่อผลประโยชน์หลักของเขาเอง ในเมื่อกลุ่มทางสังคมแต่ละกลุ่มต่างก็มีผลประโยชน์หลักๆ แตกต่างกัน และต่างก็สามารถนำเอาพลังหลักๆ มาใช้ได้ ผลก็คือ ความหมายของคำว่า การใช้กำลังรุนแรงก็จะแตกต่างกันไปด้วย

Wolff ได้ยกตัวอย่างโดยชี้ให้เห็นว่าสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันจะมีแนวความคิดเรื่องการ ใช้กำลังรุนแรงแตกต่างกันออกไป 4 แนวคิดหรือทัศนะตามความแตกต่างของชนชั้นทางเศรษฐกิจและสังคม

ทัศนะแรก มองว่าความรุนแรง หมายถึง กิจกรรมที่ผิดกฎหมาย ทำทลายอำนาจรัฐ พยายามกำจัดทรัพย์สินส่วนบุคคล พวกที่มีทัศนะในทำนองนี้คือ นักธุรกิจ นายทหารและผู้นำท้องถิ่น

ทัศนะที่สอง เป็นทัศนะของชนชั้นกลางที่มีการศึกษา มีอาชีพการงานดี ช่างฝีมือและนักธุรกิจรุ่นใหม่ พวกนี้ยอมรับการเดินขบวน การประท้วง การทำลายทรัพย์สินในสลัม แต่ต้องไม่รุนแรงเกินไป พวกนี้ยังสนับสนุนการละเมิดกฎหมายบ้านเมือง และรู้สึกเฉยๆ ต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่ไม่เป็นไปตามกฎข้อบังคับ และยังเชื่อว่าในภาวะของการแก่งแย่งแข่งขันชิงดีชิงเด่นเพื่อให้ได้มาซึ่งความมั่งคั่งและฐานะทางสังคมดีๆ นั้น พวกตนก็ไม่ด้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ เลย

พวกนี้จึงได้ชื่อว่าพวก “หัวเสรี” กล่าวคืออาจช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ไม่กระทบกระเทือนต่อพื้นฐานทางเศรษฐกิจสังคมซึ่งพวกเขาพึ่งพาอาศัยอยู่ในเมื่อพวกนี้ต้องแก่งแย่งช่วงชิงอำนาจและชื่อเสียงกับผู้นำเก่าๆ พวกนี้จึงมีแนวโน้มว่าจะมองนักศึกษาที่ก่อการกบฏและหน่วยกล้าตายของพวกผิวดำว่าเป็นเสมือนพันธมิตร ทราบเท่าที่ผลประโยชน์ของพวกเขาไม่กระทบกระเทือน แต่ทราบใดที่กลยุทธ์ของ “พันธมิตร” ส่งผลคุกคามต่อผลประโยชน์ของพวกเขาแล้ว พวก “หัวเสรี” ก็จจะร้องขึ้นมาทันทีว่าเป็นการใช้ความรุนแรง

ทัศนคติสาม เป็นทัศนคติของชนชั้นกรรมกรและชนชั้นกลางระดับต่ำ พวกนี้จะมองว่าแหล่งคุกคามต่อผลประโยชน์ของพวกเขามาจากชนชั้นต่ำสุดที่อาศัยอยู่ในสลัม พวกนี้ต้องอาศัยเงินสวัสดิการของรัฐ รวมทั้งบรรดากรรมกรที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของสหภาพ ที่เรียกร้องให้รัฐสร้างที่อยู่อาศัยให้ และขอรับประโยชน์อื่นๆ ทางสังคมเพิ่มมากขึ้น เป็นต้น สำหรับคนเหล่านี้ การใช้ความรุนแรง จึงหมายถึง ฆาตกรรมบนท้องถนน การจลาจลในย่านคนจน การยกขบวนเข้าถล่มบ้านคนผิวดำ เป็นต้น

ทัศนคติสี่ เป็นทัศนคติของพวก “นอกคอก” ซึ่งบรรดาสมาชิกฝ่ายเสรีนิยมของระบบเก่าได้ให้ทัศนคติต่อคำว่าความรุนแรงในลักษณะที่ต่างไปจากทัศนคติอื่นๆ ซึ่งอาจแบ่งตามลักษณะของการตีความได้เป็น 2 ประการ คือ

ประการแรก ความหมายหลักของคำว่า “ความรุนแรง” เป็นที่ยอมรับกัน แต่พวกนี้ใช้คำนี้กับพฤติกรรมของกลุ่มตำรวจ นายจ้าง และกองทัพ แทนที่จะใช้กับพฤติกรรมของพวกก่อการจลาจล พวกลูกจ้างที่ทำการประท้วง หรือ ฝ่ายเข้าศึกศัตรูจากการตีความในลักษณะนี้ พวกนี้จึงโจมตีรัฐบาลว่าไม่มีสิทธิใดๆ ในการปกครองและออกกฎหมายมาบังคับใช้กับพวกเขา

ประการที่สอง ลักษณะการใช้คำยังคงเดิม แต่เปลี่ยนความหมายหลักของคำไป เช่นมองว่าความรุนแรงเป็นสิ่งที่ดี ไม่ได้เลวร้ายแต่อย่างใด ทั้งยังชอบธรรมอีกต่างหาก

เราจะพบว่า พวกกบฏ นอกคอก เหล่านี้เข้าถึงแหล่งที่มาของอำนาจที่ชั้นชั้นทางสังคมอื่นๆ ใช้อาศัยอยู่ได้ยากยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของเงิน กฎหมาย ตำรวจหรือการตรากฎเกณฑ์ใดๆ ก็ดี พฤติกรรมของพวกนี้จึงเป็นไปในรูปของการแสวงหาให้ได้มาซึ่งการยอมรับหรือสร้างความชอบธรรมให้กับการจลาจล การก่อกวนและฆาตกรรมบนท้องถนน ซึ่งเป็นเครื่องมือที่พวกนี้มีอยู่ นั่นเอง

ฉะนั้น Wolff จึงสรุปไว้ว่าในการพิจารณาความหมายของคำว่า “ความรุนแรง” ไม่ว่าเราจะใช้มาตรการใดๆ มาวัด ก็ไม่อาจที่จะแบ่งได้ว่าการใช้กำลังชนิดใดที่ชอบธรรม และชนิดใดที่ไม่ชอบธรรม หรือชนิดใดเป็นไปตามกฎหมาย และชนิดใดเป็น “ความรุนแรง” นอกจากนี้ การกระทำที่ส่งผลต่อร่างกายหรือไม่ก็ไม่ใช่ว่าปัจจัยที่จะใช้แบ่งได้เช่นกัน ทั้งๆ ที่การกระทำดังกล่าวสร้างความเจ็บปวดให้กับบุคคลได้มาก แต่วิธีการทางการเมืองแบบสันติวิธีก็อาจสร้างความเจ็บปวดได้มากพอๆ กัน

Wolff เชื่อว่าตำนานเกี่ยวกับเรื่องของอำนาจอันชอบธรรม เปรียบได้เสมือนเรื่องของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่กลับชาติมาเกิดนี้ไม่เป็นที่ยอมรับกันอีกต่อไปในสังคมปัจจุบัน การบูชารัฐ เป็นเรื่องของเหตุผลทางเทววิทยามากกว่าเหตุผลที่เป็นวิทยาศาสตร์ ความเชื่อในความชอบธรรมจึงเป็นเรื่องของความไร้เหตุผลของมนุษย์ในขณะที่คตินครุฑาในความเชื่อทางศาสนาน้อยลงในช่วงสองศตวรรษที่ผ่านมา Wolff จึงหวังไว้ว่าสักวันหนึ่งในอนาคตจะต้องเป็นยุคของอนาธิปไตย ซึ่งเป็นยุคแห่งปัญญาและความมีเหตุผลที่แท้จริงของมวลมนุษยชาติ

สรุป

Wolff ในฐานะที่เป็นนักคิดในกลุ่มอนาธิปไตย (Anarchist) มองปัญหาปรัชญาการเมืองที่เป็นปัญหาหลักซึ่งต้องใช้เวลาและต้องทุ่มเทความสนใจให้กับมันมากคือ ปัญหาความขัดแย้งระหว่างอำนาจทางการเมืองกับความเป็นตัวของตัวเองในทางจริยธรรมของปัจเจกชน จนกระทั่ง Wolff คิดว่า มีแนวทางในการตอบปัญหานี้ได้ และ

เป็นคำตอบที่สามารถสร้างความยอมรับจากประชาชนได้ไม่ยาก กล่าวคือ ถ้าคนเรา ยอมรับในอำนาจ (Authority) คนเราก็จะสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไป หรือพูดได้ อีกแง่หนึ่งว่าคนเราขาดอิสรภาพถ้าอยู่ภายใต้อำนาจของผู้อื่น ในทำนองเดียวกัน ถ้าเรา ต้องการรักษาไว้ซึ่งอิสรภาพหรือความเป็นตัวของตัวเอง เราก็จะต้องไม่อยู่ภายใต้คำสั่ง หรืออำนาจของผู้ใดหรือองค์กรใดด้วย ดังนั้น ถ้าเกิดความขัดแย้งหรือเกิดการเผชิญกัน ในระหว่างทั้งสองสิ่งนี้ คนเราจึงควรเลือกเอาความเป็นตัวของตัวเองก่อน การปฏิเสธ อำนาจรัฐโดยให้ความสำคัญแก่นุชยในฐานะที่เป็นผู้สร้างมากกว่าผู้ถูกสร้างเหล่านี้ นับเป็นหลักการที่สำคัญของพวกอนาธิปไตย โดยเฉพาะรัฐจำนวนมากในปัจจุบันมักจะ อ้างความชอบธรรมในการออกกฎหมายท่ามกลางกับควบคุมประชาชน เรียกร้องให้ประชาชน เชื่อฟังปฏิบัติตาม และลงโทษโดยการใช้กำลังรุนแรงต่อผู้ที่ต่อต้านอำนาจรัฐ

เอกสารอ้างอิง

ลิขิต ธีระเวคิน. (2523). ความขัดแย้งและการแก้ปัญหา. ใน *วารสารสถาบันพระปกเกล้า 8(1)*, 5-15.

สิทธิพันธ์ พุทธหุน. (2524). *ลัทธิอนาธิปไตย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เคล็ดไทย.

Kritdikorn Wongsawangpanich. (2562). *ชาติที่บีบให้คนชังชาติ: ราคาของจำนวิรัฐ และอำนาจการยกเว้น*. ค้นเมื่อ 23 ธันวาคม 2562, จาก

<https://thematter.co/thinkers/state-makes-you-hate-being-patriot/80591>

Robert Paul Wolff. (1970). *In Defense of Anarchism*. New York: Harper & Row.

Robert Paul Wolff, "On Violence" in Hanson, D. W. and Fowler, R. B., ed. (1971). *Obligation and Dissent*. Boston: Little Brown and Co.